

Farväl.

Ja, jag är säker. Sa jag och gav honom en kram farväl.
Att vara din flickvän var lika destruktivt som självklart.
En villfarelse bortom det vi kallar logik. Men ändock så logiskt.
Jag hade gärna stannat,
men jag förtjänar något annat.
Om ändå vägen vore målet.

Jag målar min egen bakgrundsbild i blåa och gråa nyanser
i stället för att kisa mot solen i mina korta shorts
och njuta de 2 månader som är kvar av vår hektiska
sommars så tänker jag på 9 månaders kyla och
stänger in mig i mitt hem med
ensamhetens täcke liggandes över
ansiktet så att luften blir svårandad.

Jag kunde inte andas med dig vid min sida,
men vill jag verkligen ha ren luft,
som om luften där utanför egentligen vore renare.

Jag kände mig äcklig mot slutet.
Som om jag utnyttjades av dig,
men egentligen var det jag som utnyttjade dig
för att bli smutsig.

Men vem är jag.
Egentligen.